

Sygn. akt VII U 1729/17

POSTANOWIENIE

Dnia 9 sierpnia 2018 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Zbigniew Szczuka

Protokolant: Magdalena Wójcicka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 9 sierpnia 2018 r. w Warszawie

sprawy U. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania U. G.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 18 kwietnia 2006 znak (...)

postanawia:

1. odrzucić odwołanie,
2. zasądzić od U. G. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych 120 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

U. G. w dniu 15 grudnia 2017 roku wniosła odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 18 kwietnia 2006 znak: (...) w przedmiocie przyznania jej emerytury od dnia 5 stycznia 2006 roku.

W uzasadnieniu swego stanowiska wskazała, że w 2006 roku przesłana wcześniej emeryturę, a do tego momentu pobierała rentę inwalidzką II grupy w wysokości 500 zł. Odwołująca się w tym samym czasie pracowała i do obliczenia kapitału początkowego dołączyła wszystkie świadectwa pracy, natomiast za podstawę wymiaru emerytury wzięta została renta inwalidzka, pomimo faktu, że jej zarobki miesięczne były wyższe od renty i był to dla niej korzystniejszy wariant. Skarżąca złożyła także wniosek o doliczenie urlopu macierzyńskiego, który również nie został wzięty pod uwagę (odwołanie z dnia 15 grudnia 2017 roku, k.2-3 a.s.)

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego odrzucenie na podstawie art. 477⁹ § 3 k.p.c. jako złożonego z naruszeniem terminu, ewentualnie o oddalenie odwołania na podstawie art. 477¹⁴ k.p.c. (odpowiedź na odwołanie z dnia 5 grudnia 2017 roku, k.9 a.s.).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie U. G. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 18 kwietnia 2006 roku znak: (...) jest niedopuszczalne i jako takie podlega odrzuceniu.

Zgodnie z art. 477⁹ § 1 k.p.c. odwołania od decyzji organów rentowych lub orzeczeń wojewódzkich zespołów do spraw orzekania o niepełnosprawności wnosi się na piśmie do organu lub zespołu, który wydał decyzję lub orzeczenie, lub do protokołu sporządzonego przez ten organ lub zespół, w terminie miesiąca od dnia doręczenia decyzji lub orzeczenia. Jeżeli więc odwołanie spełnia wymagania art. 477¹⁰ § 1 k.p.c. oraz zostało złożone w sposób i w terminie określonym w art. 477⁹ § 1 k.p.c., to organ rentowy przekazuje je niezwłocznie właściwemu sądowi. Jedynie, gdy organ rentowy uznaje odwołanie w całości za słuszne, to może zmienić lub uchylić zaskarżoną decyzję i w tym wypadku odwołaniu nie nadaje się dalszego biegu (art. 477⁹ § 2 zdanie drugiej i trzecie k.p.c.). Czynność podjęta przez ubezpieczonego na piśmie lub do protokołu w terminie do złożenia odwołania, z której wynika, że nie zgadza się z decyzją organu rentowego, należy zakwalifikować jako odwołanie od decyzji (art. 477⁹ § 1 k.p.c.) (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 30 marca 2017 r., III AUa 430/16). Zasadniczą kwestią dla rozpoczęcia biegu ustawowego, miesięcznego terminu do wniesienia odwołania ma doręczenie odpisu decyzji, od którego określony wyżej termin rozpoczyna bieg. W przypadku braku skutecznego doręczenia odpisu decyzji wskazany wyżej ustawowy, miesięczny termin do wniesienia odwołania w ogóle nie rozpoczyna swojego biegu. W takiej sytuacji za datę doręczenia uznać należy dzień, w którym adresat faktycznie otrzymał decyzję lub się z nią zapoznał (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 9 października 2015 r., III AUa 674/15).

W orzecznictwie wskazuje się również, że w odrębnym postępowaniu w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych postępowanie o przywrócenie terminu w odniesieniu do odwołania, czyli pisma wszczynającego postępowanie, nie jest stosowane. Sąd z urzędu, w trakcie wstępnego badania sprawy, dokonuje nie tylko sprawdzenia zachowania przez stronę terminu do wniesienia odwołania, ale także - w przypadku stwierdzenia opóźnienia - ocenia jego rozmiar oraz przyczyny. Zaznacza się, że możliwość usprawiedliwienia opóźnień w złożeniu odwołania od decyzji organu rentowego w przypadku wykazania, że nie wynikało ono z winy ubezpieczonego, przy czym sąd ma dyskrecyjną możliwość potraktowania spóźnionego odwołania tak, jakby zostało wniesione w terminie. Może tego dokonać pod warunkiem uznania, że przekroczenie terminu nie jest nadmierne oraz że nastąpiło z przyczyn niezależnych od skarżącego (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 1 czerwca 2010 r., II UK 404/09; także wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 23 września 2014 r. III AUa 531/14).

Kierując się prezentowanymi wyżej poglądami judykatury odnośnie interpretacji art. 477⁹ § 1 k.p.c. oraz mając na względzie stanowiska stron oraz fakt, że odwołanie od skarżonej decyzji, wydanej w dniu 18 kwietnia 2006 roku, zostało wniesione w dniu 15 grudnia 2017 roku, Sąd Okręgowy w niniejszym postępowaniu badał przyczyny zaistniałego opóźnienia.

Jak wynika z akt sprawy, organ rentowy wydał sporną decyzję w dniu 18 kwietnia 2006 roku. Natomiast wnioskodawczyni odwołała się od niej dopiero w dniu 15 grudnia 2017 roku. Tym samym bezspornie przekroczyła ona 30-dniowy termin na wniesienie środka odwoławczego. W ocenie Sądu złożenie przez U. G. odwołania nastąpiło z jednoznacznym przekroczeniem terminu na dokonanie tej czynności procesowej. Jednocześnie Sąd nie dostrzegł żadnych okoliczności uprawdopodobniających, że przekroczenie terminu nastąpiło z przyczyn niezależnych od wnioskodawczyni. Odwołująca w żaden sposób nie wykazała bowiem, że zaistniały jakiegokolwiek niezależne od niej okoliczności uniemożliwiające jej zaskarżenie decyzji w ustawowym terminie. Sąd Okręgowy w oparciu o poczynione ustalenia stwierdza jednoznacznie brak podstaw do przyjęcia, że wniesienie odwołania po upływie terminu nastąpiło bez winy odwołującej, a co za tym idzie spełniona została przesłanka art. 477⁹ § 3 k.p.c. nakazująca odrzucenie odwołania.

Z tych też względów, Sąd Okręgowy w oparciu o powołane przepisy orzekł, jak pkt 1 sentencji postanowienia.

O kosztach postępowania Sąd orzekł jak w pkt 2 postanowienia na podstawie art. 108 k.p.c. stosując w tym względzie zasadę finansowej odpowiedzialności za wynik sprawy, zawartą w art. 98 k.p.c. oraz w oparciu o dyspozycję § 9 ust.

2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 roku (Dz.U. z 2018 r., poz. 265 t.j.).

ZARZĄDZENIE

(...)

(...)